

Cova de la Bellabriga. Avenc de Camprodon (complex). *Topografia: R. Gargallo - J. Mor - P. Francisco - A. Montserrat - O. Costa. (1971)*

cumvallació i tornen a la mateixa cambra.

Si decidim introduir-nos al complex per l'Avenc de Camprodon, anirem a parar després d'una curta rampa i d'un descens a "ramonaige" d'uns 20 metres a una sala que a través de 2 ressalts i una galeria d'escàs recorregut, comunica amb la "sala principal" de la Cova de la Bellabriga.

Antoni Rocías

Descobrir el Pre-Pirineu La Serra del Verd

Una mica espantats per les últimes catàstrofes vàrem decidir rebaixar els objectius i visitar un lloc on no hi hagués perill d'allaus. L'excursió que ens proposàrem partia de La Coma, prop de Sant Llorenç de Morunys, per fer nit al Prat d'Aubes i l'endemà fer els cims propers. Excursió modesta però no per això mancada d'encant.

Sempre passa el mateix quan el punt de sortida és un poble: no hi ha qui trobi el camí. Després d'un parell de falsos intents vàrem descobrir un indicador d'aquells de color verd just abans de la "Carnisseria de la Rosa". Sant Andreu i Valls de la Pedra n'era el text. Acompanyats d'un simpàtic i també pesat gos que feia les funcions de guia local de La Coma vam emprendre el camí indicat. L'indicador verd abans esmentat fou el primer i últim que vàrem trobar. Deu minuts després ens trobàvem enmig d'uns marges seguint traces de vaques que de segur no eren el camí que figura a l'Alpina. Amb l'ajuda del mapa

retrobàrem el camí oficial. El gos ens seguia fidel.

Després de caminar mitja horeta per boscos de pins i roures amb sotabosc de boix i ginebró, trobàrem unes ruïnes a l'esquerra del camí. Les veiérem de casualitat ja que estaven molt camuflades entre la vegetació. Es tractava, segurament, de l'ermita de Sant Andreu. Cinquanta metres més enllà una altra construcció, també en runes i amenaçant de caure en qualsevol moment, s'alçava al costat d'un riu. Allà mateix el camí creuava el riu i el gos aprofità per prendre un bany. -No és tan "tonto" com semblava- comentàrem. Uns roures magnífics i enormes decoraven el paratge i Port del Compte ens ensenyava els seus pocs quilòmetres de pista de la seva vessant est.

S'ha de dir que, per qui vulgui anar sobresegur, d'allí en endavant es pot seguir el camí ample fins ben amunt. Nosaltres retallàrem moltes vegades els revolts pel bosc.

Al cap d'una estona arribàrem a una casa enorme amb unes galeries d'arcades a la façana sud, Can Pujol del Racó diu el mapa. Un molí per fer electricitat li feia companyia així com un ramat de vaques que ens miraven descarades. Només deixar la casa hi ha un caminet a l'esquerra de la pista

Prat d'Aubes. Foto Andreu Coromines